

Ώρες

«Σου γράφω, γράφω σε σένα γιατί το μόνο πράγμα που είναι δικό μου κι ολοδικό σου και περνάει κατευθείαν μέσα από την καρδιά μου είναι το μελάνι που έχω, αυτό το μελάνι είναι σπέρμα κι επιθυμία, καρδιά και μυαλό, τρελό από απόγνωση... Να το μελάνι μου, δικό σου, και το σφραγίζω με την υγρασία των ματιών μου, ολόκληρη η ύπαρξή μου γίνεται ιερογλυφική, γραμμική ιεροτελεστία και προσευχή ερωτευμένου. Για σένα, για πάντα».

Το είχε γράψει βιαστικά και αποφασιστικά σ' ένα λεπτό επιστολόχαρτο, είχε υπερβεί αναστολές, ενδοιασμούς, φόβους και της το είχε στείλει λίγες μέρες πριν.

Με το ταχυδρομείο.

Δηλαδή φάκελος, όνομα παραλήπτη, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, γραμματόσημα, σφραγίδες.

Από μακριά.

Φάκελος που τον είχαν πιάσει πολλά χέρια. Ο μισοσαλακωμένος όμως χάρτινος αυτός κομιστής, είχε με επιμέλεια πετάξει από πάνω του όλα τα ύποπτα κι όλα τα αθώα δακτυλικά αποτυπώματα κι είχε κρατήσει μόνο το χάδι του αποστολέα.

Και της σκέψης του.

Και της γραφής του.

Και της αγάπης του.

Αυτού του αλλήλου που αν και βρισκόταν κάπου μακριά, άπλωνε με το μελάνι του έναν ανεξίτηλο λεκέ στο ακροβατόν και, μέχρι πριν από λίγο, μοναχικό παρόν της.

Με το φάκελο στα χέρια, εκείνη τη στιγμή, εκείνο το αμφιταλαντευόμενο τώρα, για το μόνο που ήταν σίγουρη ήταν αυτή η ύπαρξη του άλλου, εκείνου που είχε γράψει το όνομά του σ' αυτό το χαρτί, που είχε κολλήσει τα γραμματόσημα, που είχε ρίξει το γράμμα στο κουτί κι είχε «μελανιάσει» με την άφιξή του τη ζωή της.

Είχαν κάποτε αγαπήσει ο ένας τον άλλον.

Μα ήταν για χρόνια μακριά ο ένας απ' τον άλλον.

Τώρα εμφανίστηκε ξαφνικά μια νοητή γραμμή που κατέληγε σε κείνη, ξεκινώντας από τα ακροδάχτυλα του αποστολέα, ένας αεροδιάδρομος σ' έναν ανύπαρκτο χάρτη χωρίς γεωγραφικές συντεταγμένες, χωρίς χιλιομετρικές αποστάσεις, χωρίς οριοθετημένα σύνορα.

Τι να χωρίσουν άλλωστε;

Εδώ υπήρχαν μόνο δυο δυσδιάκριτα σημεία σ' ένα απόλυτο κενό και μια τελευταία απέλπιδα προσπάθεια να ενωθούν με την ευθεία, καμπύλη ή τεθλασμένη, ανεξακρίβωτη μέχρι σήμερα, διαδρομή αυτού του γράμματος.

Που είχε βέβαια ξεκινήσει πριν γραφτεί, πριν ακόμα μπει στο φάκελο, πριν στριμωχτεί στο ταχυδρομικό κουτί. Το γράμμα ήταν ήδη στο δρόμο από την πρώτη στιγμή της συνάντησής τους.

Το συνεχές και ενοχλητικό φτάρνισμα της καρδιάς την κρατούσε για χρόνια πεισματικά στην επιφάνεια της σκέψης αυτού του μακρινού ανθρώπου. Απ' το λασπώδη βυθό των αναστολών στο λευκό αφρό του κύματος, απ' το παρελ-

θόν στο παρόν, απ' το σκοτάδι στο φως και για πάντα, όπως της έγραφε.

Όμως, σ' αυτό το εύθραστο παρόν ηχούσε το τραγούδι των σειρήνων που προσπαθούσε κρυφά να την υπνωτίσει, θέλοντας να τη σύρει σ' ένα πιο εύθραστο και υπερτιμημένο μέλλον.

Ήταν πολύ το «για πάντα».

Παραφουσκωμένο με προσδοκίες, μεγάλες, αδηφάγες και τρομακτικές. Αένας, χωρίς τελειωμό, όπως και το ίδιο το μέλλον, που όσο κι αν το έδιωχνε, αυτό περιπαιχτικά και αλαζονικά δεν σταματούσε να έρχεται, εκτυφλωτικό, ισοπεδωτικό, υποσχόμενο, ακάλεστο, ποδοπατώντας και εκμηδενίζοντας το μικρό της παρόν.

Διάβαζε και ξαναδιάβαζε το γράμμα, πιανόταν από τις καμπύλες της γραφής, από τα κουλουράκια και τα μπαστουνάκια, τραβούσε το τώρα από τα πολυφορεμένα μελανιασμένα ρούχα του, κι αυτό έφευγε, το 'σκαγε κυνηγημένο, ενώ στη θέση του το αύριο άπλωνε τη μπουγάδα του.

Το αύριο που ήταν πάντα φρεσκοπλυμένο. Τα άπλυτα ήταν όλα του χθες, του προχθές, του παρελθόντος, κοντινού και μακρινού.

Η λαμπερή μπουγάδα των προσμονών του μέλλοντος ήταν εκεί, θριαμβευτικά απλωμένη πριν ακόμα αυτό σκάσει μύτη. Πριν ακόμα καταφέρει να εισπνεύσει τη μυρωδιά του τώρα, την περικύκλωνε ασφυκτικά η φρεσκάδα του αύριο, που ναρκισσιστικά και όλο απαξία κάλυπτε ανενδοίαστα τις μυρωδιές των στιγμών που ακόμα ζούσαν, τις οσμές του χθες, τα λερωμένα ρούχα και τη ζωή που δεν είχε ακόμα καλά-καλά εκπνεύσει.

Νάτα τώρα όλα στα χέρια της σε μια στιγμή.

Όλα τα χρονικά επιρρήματα, όλοι οι χρόνοι, όλων των

φωνών, παρελθόν, παρόν και μέλλον, κουβάρι βαμβακερό τύλιξαν σαν ζουρλομανδύας τα άκρα της και την ακινητοποίησαν στην απομόνωση ενός απαγχονισθέντος χρόνου.

Ο αποστολέας του γράμματος, το έγραψε και το ταχυδρόμησε λίγες μέρες πριν, υποσχόμενος ότι θα την αγαπάει για πάντα, μα άφησε την τελευταία του πνοή τη μέρα που εκείνη το έλαβε.

Ναι, ναι, συμβαίνουν αυτά.

Δεν πρόλαβε να ξυπνήσει απ' το όνειρο της αυριανής, παντοτινής ευτυχίας, όταν το χθες έμοιαζε πια να είναι όλη της η ζωή, ενώ το σήμερα αγωνιζόταν για την επιβίωσή του.

Κι όμως, περιέργως όλα προχωρούσαν, το ρολόι κατέγραφε τα δευτερόλεπτα πριν γίνουν λεπτά, τα στοίβαζε κι έφτιαχνε ώρες και τις έβαζε στη σειρά να φαίνονται πολλές, να παρελαύνουν πολλαπλασιαζόμενες μπροστά της για να βλέπει τι χάνει, να της τραγουδάνε εν χορώ πως η ζωή έρχεται, η ζωή δεν σταματάει, η ζωή εξακολουθεί να ανθίζει.

Η ζωή ερχόταν, ενόσω εκείνη ήταν εκεί, πίσω, σε μια αποβάθρα, σε μια αίθουσα αναμονής, σε έναν αδιέξοδο παράδρομο. Μπροστά της αναχωρούσαν πλοία, τρένα, αεροπλάνα, λεωφορεία, κι αντί να προσπαθήσει να φύγει με κάτι απ' αυτά, έμενε καθισμένη πάνω στη στραπατσarisμένη βαλίτσα της, έμενε πίσω να παρατηρεί τις βιαστικές αναχωρήσεις και τα ατελείωτα ταξίδια, κουνώντας το μαντήλι της σε όλους τους επιζήσαντες συνοδοιπόρους που ταξίδευαν προς το ελπιδοφόρο άγνωστο αύριο.

Εκείνη δεν είχε κουράγιο να μετακινηθεί ούτε χιλιοστό.

Μπροστά της ήταν το ταξίδι που δεν ήξερε πώς να το κάνει, πίσω της το ταξίδι που δεν μπορούσε πια να κάνει. Της απέμεναν τα λίγα τετραγωνικά εκατοστά του σήμερα.

Κρατούσε στα χέρια της σφιχτά το τσαλακωμένο γράμ-

μα, που τη μια στιγμή έμοιαζε με σωσίβιο και την άλλη με χάρτινη δίνη, μια χειρόγραφη ρουφήχτρα μέσα στα παγωμένα νερά της βόρειας θάλασσας.

Μήπως ήταν και τα δύο;

Μήπως αυτές οι λέξεις την έσωζαν απ' τον πόνο πνίγοντάς την σε έναν άλλο, δυνατότερο πόνο;

Δεν είχε παρά να βάλει το σκάφανδρο της και να βουτήξει εκεί, σ' εκείνο το δευτερόλεπτο, στο τώρα της Αβύσσου. Στο τώρα, τη μοναδική χειροπιαστή της περιουσία, τον πιστότερο κι από τον Σάντσο Πάντσο σύντροφο των ουτοπιών, των παραισθήσεων, της μοναξιάς. Το τώρα ήταν και είναι εδώ, αθόρυβο και σιωπηλό, κι εκείνη πρέπει να του ξεπληρώσει την ανιδιοτελή του αφοσίωσή, σφιχταγκαλιάζοντάς το, ενώ πνιγόταν κι ασφυκτιούσε μαζί του.

Κλείσανε έτσι τη μύτη και βούτηξαν μαζί, πιτσιλώνοντας όποιον βρισκόταν κοντά τους, για να βυθιστούν μετρώντας ένα-ένα τα 11.034 μέτρα της Αβύσσου.

Βούτηξε χωρίς ενδοιασμούς, κι όσο βούλιαζε την ακολουθούσαν μέδουσες και καλαμάρια, γοητευμένα από τα λόγια, που έχοντας αποστηθείσει απήγγειλε μηχανικά, χτυπημένη απ' το παγόβουνο της παραχαραγμένης παντοτινής υπόσχεσης.

«Σου γράφω, γράφω για σένα, γιατί το μόνο πράγμα που είναι δικό μου κι ολοδικό σου...»

Ενώ καταδυόταν συνέχιζε να απαγγέλει αγωνιωδώς αυτό τον δηλητηριώδη ερωτικό ύμνο, βγάζοντας όσο περισσότερες μπουρμπουλήθρες οξυγόνου μπορούσε.

Εβδομήντα λέξεις, τριακόσια εικοσιπέντε γράμματα, μισή χούφτα σημεία στίξης.

Αμύθητος ο θησαυρός!

Σαν παραπλανημένος ιθαγενής θαμπωμένος από τις πο-

λύχρωμες χάντρες, κρατούσε στα χέρια της το γυαλιστερό αυτό λάφυρο του νεκρού, προσπαθώντας ανεπιτυχώς να μη ζήσει μιας και δεν θα κατάφερνε ποτέ να σκαρφαλώσει στην εστεμμένη βουνοκορφή της φράσης «για πάντα».

Κι έτσι όπως πνιγόταν βουτηγμένη στα βάθη του μικρού και τραυματισμένου χωροχρόνου της, άκουσε τις Ώρες να φωνάζουν και να τσακώνονται μέσα σε μια βοή.

Δυο φράσεις τους μόνο ακούστηκαν ευδιάκριτα, και δεν έμαθε ποτέ αν ήταν η Θαλλώ, η Αυξώ ή η Καρτώ αυτή που ούρλιαξε απηυδισμένη πως δουλειά της ήταν να παρακολουθεί τα έργα των ανθρώπων, κι εδώ που την είχαν στείλει το μόνο πράγμα που μπορούσε να παρακολουθήσει ήταν έναν άνθρωπο που βούλιαζε στο ακρωτηριασμένο παρόν του.

Η φωνή αυτή ήταν αφύσικα δυνατή.

Η φωνή αυτή σταμάτησε απότομα τη βύθισή της.

Για λίγη ώρα λικνίστηκε στο υδάτινο ρεύμα σα φύκι που χορεύει το χορό του ωκεανού.

Σήκωσε τα μάτια της και είδε την επιφάνεια του νερού να φωτίζεται αχνά. Για μια στιγμή πέρασε απ' το νου της η σκέψη να κολυμπήσει προς τα εκεί, προς το φως, να φτάσει στο οξυγόνο, μα γρήγορα άλλαξε γνώμη.

Αφήνοντας αποφασιστικά ελεύθερη την αναπνοή της, γαργάλησε χαμογελώντας τα πλοκάμια ενός φοβισμένου χταποδιού, χαιρέτησε με ένα νεύμα τις θυμωμένες Ώρες, χάρισε σ' έναν περαστικό ροφό τη μικρή της αιωνιότητα κι αφέθηκε να παρασύρεται απ' το ρεύμα της θάλασσας χορεύοντας με τα γλαυκόφυτα άλγη της.